Р Е Ш Е Н И Е
№ 44171

гр. София, 11.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 19 състав,** в публично заседание на 30.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6532** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба от Д. В. В., чрез адвокат Д. Б. срещу Столична Дирекция на Вътрешните Работи (СДВР).

Цената на иска е 7500 евро главница и 750 евро лихва.

В исковата молба се твърди, че със Заповед рег. № 230зз-1573 от 7.11.2023 г., издадена от полицейски орган при 06 РПУ – СДВР, В. е бил задържан за 24 часа, на основание чл. 72 от ЗМВР. Образувано е незабавно производство № 2022/2023 г., по което бил разпитван за извършено престъпление „хулиганство“, като производството впоследствие е спряно. Посочва се, че задържането е извършено пред очите на близки, съседи и случайни познати.

В. бил отведен, като престъпник от служителите на МВР. Унижението от несправедливите обвинения, от престоя му за едно денонощие в мизерните условия на арестантските помещения - сред престъпници, било неописуемо. Случката станала известна - сред близки, познати, обсъждала се от клиенти, месеци наред. Определено отношението към него се променило в негативен план. Част от клиентите престанали да идват в магазина му. Съседите ми демонстрирали отчуждение и хладина. Трябвало да обяснява какво се е случило и че не е извършил нищо укоримо, което било мъчително и стресиращо.

С описаните по-горе действия на служителите на СДВР, Д. В. е бил лишен от възможността да упражнява негово основно своя конституционно право - на свобода и свободно придвижване - последица от издадения незаконен административен акт „Заповед за задържане за 24 часа" с рег. № 230зз- 1573/07.11.2023 г. от полицейски орган при 06 РУ-СДВР, отменен като

незаконосъобразен с решение 0323/18.01.2024 г. по анд № 16 478/2023 г. по описа на Софийски районен съд.
Претендира се присъждане на обезщетение за причинени неимуществени вреди неимуществени вреди, в размер на 7 500 евро, както и законна лихва за периода от 02.02.2024 г. до завеждането на исковата молба - в размер на 750 евро.
С разпореждане от 03.06.2026 г. производството по иска е оставено без движение.
С молба от 24.06.2026 г. са направени уточнения, като е посочено, че причинените неимуществени вреди се изразяват в душевни страдания, описани подробно в исковата молба. Вредите са причинени от последиците от действието на издадения незаконосъобразен административен акт – Заповед рег. № 230зз-1573 от 7.11.2023 г., издадена от полицейски орган при 06 РПУ – СДВР. Негативното отражение върху доброто име на ищеца и обществения му престиж не са отшумели и към днешна дата.
В дадения от съда срок ответникът е представил писмен отговор, в който исковата молба се оспорва. Посочено е, че размерът на претенцията е силно завишен, а твърдените болки и страдания са недоказани.
Твърди се, че Д. В. бил известен на органите на реда, поради многократните му задържания, за което е приложена справка от системата на МВР.
Според ответникът дадената в чл. 52 от ЗЗД възможност за обезвъзмездяване за претърпени неимуществени вреди не може да бъде използвана за неоснователно обогатяване.
По време на проведеното по делото открито заседание Д. В. не се явява лично. Представлява се от адвокат Б., който поддържа исковата молба. Претендира присъждане на разноски по представен списък. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен вид.
Ответникът, чрез юрисконсулт И. оспорва исковата молба по аргументи, изложени в отговора. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение.
Участвалият в производството по спора представител на СГП, намира иска за основателен, като размерът му следва да се определи по справедливост.
За установяването на твърдените вреди, съдът разпита един свидетел, доведен от ищеца.
Като доказателство по делото, освен документите, свързани с оспорването и отмяната на Заповед рег. № 230зз-1573 от 7.11.2023 г., беше прието съдебно-медицинско удостоверение № 986/2023 г., постановление за спиране на наказателното производство от 28.05.2025 г. на досъдебно производство № 2022/2023 г. на 06 РУ – СДВР, пр. пр. № 51640/2023 г., определение № 3254/2026 г. от 12.07.2026 г. на СРС, НО и сигнал от 19.08.2026 г. от Д. В., чрез адвокат Б. до Софийска Градска Прокуратура.
Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното: По допустимостта на иска: искът е допустим. Той е предявен след отмяна на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто нищожен акт се твърди, че са причинени вредите. Ищецът е активно легитимиран и твърди, че е претърпял неимуществени вреди. Разгледан по същество, искът е частично основателен. В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и

общините за вреди. За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различието по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към противоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност. Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увредения може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове. Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразена със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Това е така, защото деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ с оглед твърденията на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт от орган на ответника; 2. незаконосъобразност на административния акт; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилия вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая е доказана - полицейски орган от 06 РУ - СДВР е издал заповед за

задържане на лице рег. № 230зз-1573 от 7.11.2023 г., по силата, на която Д. В. е задържан за срок до 24 часа на основание чл. 72, ал. 1 от ЗМВР.
Доказана е (без дори да е спорна) и втората предпоставка – Заповед рег. № 230зз-1573 от 7.11.2023 г. е отменена, като незаконосъобразна с Решение № 323 от 18.01.2024 г., на СРС, НО, 7-ми състав по административно наказателно дело № 16478/23 г., влязло в законна сила на 20.02.2024 г.
Относно третата предпоставка - наличие на причинена вреда, настоящият съдебен състав намира същата за частично доказана по следните съображения.
За установяване на направените твърдения, във връзка с доказателствената тежест, указана от съда, ищецът доведе един свидетел, който даде пред съда показания.
В. Д. В. (баща на ищеца) посочи, че си спомня за случката на 07.11.2023 г., станало пред дома им в [населено място], [улица]. На същия адрес свидетеля имал магазин, в който продавали закуски, принцеси и сандвичи. Между него и сина му Д. В. от една страна и сина на собственика на ресторант „Авразия" (находящ се на [улица]), Ю. възникнал скандал, по повод идване на специален автомобил на „Център за градска мобилност" при Столична община, който трябвало да вдигне неправилно паркиран автомобил на булеварда, за който по-късно се разбрало, че е на Ю..
След разменени реплики, Ю. се опитал да удари свидетеля В. В., с глава, след което го ударил с юмруци. Ищецът Д. В. излязъл от магазина да види какво става. Към този момент от ресторанта дошли майката на Ю. и 5-6 души турци, които се нахвърлили върху свидетеля и ищеца. В този момент, хора, чакащи на спирка на обществения транспорт се намесели и предотвратили по-нататъшни действия и саморазправи.
Съсед се обадил на телефон 112 и на място пристигнали полицаи със служебен автомобил. Те разпитали Ю., свидетеля и Д. В. какво става и им събрали личните карти. Останалите участници в събитието били вече напуснали мястото. От съседката, подала сигнала също били снети обяснения. Дошъл и екип на спешна помощ, защото свидетелят, Ю. и Д. В. имали видими наранявания.
Ищецът отказал преглед и бил отведен с полицейски автомобил до 06 РПУ – СДВДР, за да даде обяснения. Свидетелят и Ю. били откарани до Военно-медицинска академия за преглед. След прегледа, В. В. бил отведен в 06 РПУ – СДВР, за даде обяснение. Влизайки в сградата на управлението, той видял сина си в помещение с решетки и разбрал, че е задържан. На него също му връчили заповед за задържане, в която бил посочен по-ранен час. Около 23:00 часа, вечерта били уведомени, че ще бъдат съдени по бързата процедура. Около 03:00 часа, дошъл дежурен дознател и им съобщил, че прокурорът отказал да образува бързо производство. По време на задържането им били дадени кроасани и малки бутилки минерална вода. Не били лишени от вода и тоалетна. Били задържани за повече от 24 часа и на другия ден ги освободили, като им връчили призовки за разпит. Свидетелят посочи, че не му е известно и към настоящия момент да има образувано производство и да са им повдигани обвинения по случая.
Когато излезли от управлението и двамата били в шок. Д. В. не можел да проумее, защо те са били пребити и след това задържани. В последствие по негов адрес имало постоянни подигравки от съседи, приятели, клиенти, които са били свидетели и че турците са ги пребили, а пък те са на свобода. В. бил в тотален срив. След подигравките повече от два месеца отказвал да работи, да излиза навън, или да ходи в магазина. Не искал да излиза навън, за да не среща хората, които му се подигравали.
Свидетелят не знае, синът му да е взимал лекарства или успокоителни, но забелязал, че е увеличил цигарите двойно, даже започнал и да пие. Приятелката му го напуснала, защото той отказвал да се вижда с когото и да било. Бил в тотален шок и разочарование от полиция, от власти

и всичко. Карали го да слиза да работи в магазина, за да се разсейва, но той отказвала. Започнал да си пише с един негов приятел от Англия, с оглед на възможности да напусне страната и да започне работа там. Първоначалният шок отминал, но разочарованието не е отминало. В. престанал да работи в магазина на баща си. Ходил при негов приятел в Гърция, за да работи в строителството. Свидетелят не знае, но мисли, че не е търсил помощ от психолози или психотерапевти.

След обсъждането на свидетелските показания в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства могат да се направят следните изводи. Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите, при разпита си излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент вън и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемащия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал.

В разглеждания казус свидетелят В. В. изложи пред съда устно факти и обстоятелства, възприети от него в даден момент от миналото, за които той е запазил спомени в съзнанието си. Съдът, съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения намира, че показанията му следва да бъдат кредитирани като последователни, ясни и конкретни. Следва обаче да се вземе предвид пряката роднинска връзка между свидетеля и ищец. Двамата са баща и син, поради което би могло да се предположи наличие на елементи на заинтересованост в показанията, защото по принцип родителите са склонни да се отнасят с по-голямо съчувствие към проблемите на децата си и по този начин да не могат да оценят реалното им психично състояние. Необходимо е да се отчете и обстоятелството, че свидетелят също е бил задържан във връзка със същия случай, което би могло да бъде предпоставка за изкривяване на възприятията към относимите факти.

Съдът намира, че е съвсем естествено ищецът, след ефективното му задържане в 06 РПУ-СДВР, да е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, унижение, тревожност, срам, песимизъм, разочарование от действията на държавните органи и психическо натоварване от това, че трябва да даде обяснение пред приятели и съседи за причината, поради която това се е случило, още повече, че според неговите представи, той е бил жертва на побоя. Тези негативни психически състояния, в зависимост от личностните характеристики, като завишена чувствителност и емоционалност, могат да бъдат с нееднакъв интензитет при различните хора.

Направеният анализ на събраните доказателства, безспорно налага извода, за наличие на причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и претърпените неимуществени вреди, т.е. установена е и четвъртата предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Независимо от факта, че съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост, настоящият съдебен състав не може да не се съобрази с практиката на ЕСПЧ. По дела, образувани срещу България по идентични оплаквания – претърпени неимуществени вреди, поради незаконосъобразни действия на

органи и длъжностни лица, Европейският съд по правата на човека в С. е присъждал различни по размер обезщетения. /S. H. v. B. app. № 36794/03, D. v. B. app. 27791/09, P. and P. v. B. app. 50027/08 and 50781/09/. В разглеждания казус, съдът намира, че следва да вземе предвид и обстоятелството, че установените психически страдания не са настъпили само от незаконосъобразния административен акт, но и от продължителността на времето, през което той е действал. Заповед рег. № 230зз-1573 от 7.11.2023 г., издадена от полицейски орган при 06 РУ – СДВР, е отменена окончателно на 20.02.2024 г., почти пет месеца след издаването ѝ - период на несигурност, през който човек наистина би могъл да изпита допълнително психическо натоварване и емоционален дискомфорт.
Във връзка с преживения стрес и душевен дискомфорт от В., няма данни той да е търсил психиатрична или психологическа помощ или да са му изписвани медикаменти. За затварянето му в къщи и липсата на желание за работа и общуване с други хора, сочат единствено свидетелските показания, които както беше посочено биха могли да носят елементи на предубеденост и заинтересованост.
От показания на В. В. се опровергава и едно от твърденията в исковата молба, че ищецът е бил арестуван пред погледите на свои съседи и приятели. Свидетелят посочи, че той и синът му са били придружени от полицейски служители до 06 РПУ – СДВР за даване на обяснения и едва там са били задържани за срок от 24 часа.
От друга страна, за обстоятелството, че В. и към момента на гледане настоящия спор *не е преодолял напълно негативните спомени*, преживявания и емоционален стрес *сочат приетите по делото писмени документи*. Той, чрез адвоката си е обжалвал актовете на СРП, за спиране на образуваното наказателно производство и е подал сигнал до СГП, за това, че тези актове са незаконосъобразни.
Визираните обстоятелства сочат, че Д. В. и към 2026 г. не е преодолял спомена за събитията и продължава да търси начини за постигане на справедливост и изчистване на негативните последици от незаконното задържане върху авторитета и името му, както и промяна на представите за това задържане у негови приятели и съседи.
Съдът намира, че представените от ответника доказателства, свързани с предходните задържания на Д. В. не следва да бъдат обсъждани, поради абсолютната им неотносимост към предмета на спора.
Във връзка с изложеното съдът намира, че размерът на претенцията за присъждане на обезщетение в размер на 7500 евро е недоказан. Няма преки доказателства, задържането освен установените психически стрес, чувство за унижение, засягане на самооценката му и чувство за малоценност, да е предизвикало други негативни последици, повлияли на физическото или психическото му здраве. Не се установява възникнал здравословен проблем при ищеца или задълбочаването на вече съществувал такъв, който да се е усложнил след това и това да е в причинна връзка със самото задържане. При съобразяване на вида, интензитета и продължителността на претърпените от Д. В. неимуществени вреди – психически болки и страдания, установени на основание събраните по делото доказателства и практиката на ЕСПЧ, съдът намира, че обезщетение в размер на *2200 евро се явява обосновано и справедливо.*
Във връзка с основателността на основната претенция, доказана се явява и акцесорната претенция за присъждане на законна лихва. По отношение на определянето на началния момент на дължимостта на законната лихва, представляваща обезщетението, следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на Върховния

касационен съд по тълкувателно гр.д. № 3/2004 г., съгласно което началният момент на забавата при унищожаемите актове на администрацията и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е датата на отмяната на незаконосъобразния акт. В случая законна лихва върху присъденото обезщетение се дължи от 20.02.2024 г. – датата на окончателната отмяна на Заповед рег. № 230зз-1573 от 7.11.2023 г. до момента на предявяването на иска пред АССГ – 29.05.2026 г. *Лихва до окончателното изплащане на сумата не следва да бъде присъждана, защото такава не е поискана, нито с исковата молба, нито впоследствие.*

Размерът на лихвата следва да бъде определен с помощта на интернет базирания калкулатор https://www.calculator.bg.

След извършване на изчисления по посочения начин, съдът намира, че размерът на законната лихва *за посочения период върху сумата от 2200 евро е в размер на 650 евро.*

С оглед на изхода на спора на ищеца и на ответника се дължат разноски съразмерно на уважената и отхвърлена част от иска. Такива са поискани своевременно само от ответника, поради което съдът дължи присъждането им, съразмерно на отхвърлената част от иска. Претендираното от ищеца платено адвокатско възнаграждение следва да бъде присъдено в цялост, защото то е под определения в чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, размер.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на Д. В. В., с ЕГН [ЕГН] сумата от 2200 (две хиляди и двеста) евро, като обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, настъпили от административен акт Заповед рег. № 230зз-1573 от 7.11.2023 г., издадена от полицейски орган при 06 РУ – СДВР, който впоследствие е бил отменен от съда, ведно със законната лихва в размер на 650 (шестстотин и петдесет) евро, считано от датата на отмяна на заповедта – 20.02.2024 г. до датата на предявяване на иска - 29.05.2026 г., като **ОТХВЪРЛЯ** претенциите до пълния им размер.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на Д. В. В., с ЕГН [ЕГН] на основание чл. 10, ал. 1, изречение второ от ЗОДОВ, сумата от 506 (петстотин и шест) евро, представляваща платено адвокатско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 6532 по описа за 2026 г. на Административен съд София – град и държавна такса.

ОСЪЖДА Д. В. В., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична Дирекция на Вътрешните Работи на основание чл. 24, изречение второ от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 87 (осемдесет и седем) евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от иска, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 6532 по описа за 2026 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.